

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

มนุษย์สามารถเข้าใจกันได้ต้องอาศัยภาษาในการสื่อสาร ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญเป็นเอกลักษณ์และเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติไทย ที่คนไทยทุกคนภูมิใจและต้องรักษาไว้ให้ยั่งยืนอีกต้องดูแลเอาใจใส่และพัฒนาภาษาไทยให้อยู่ควบคู่กับความความเป็นไทยตลอดไป (กระทรวงศึกษาธิการ. 2544 : 1) เพราะภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติ ให้มีความเป็นไทยเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร เพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันทำให้สามารถประกอบกิจกรรมงานและดำรงชีวิตร่วมกันในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ ความคิด วิเคราะห์วิจารณ์ และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางสังคมและเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อที่แสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรมประเพณี ชีวิตทัศน์ โลกทัศน์ และสุนทรียภาพ โดยบันทึกไว้เป็นวรรณคดีและวรรณกรรมอันล้ำค่า ภาษาไทยจึงเป็นสมบัติของชาติที่ควรค่าแก่การเรียนรู้เพื่ออนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติตลอดไป (ศิริอร อินทร์ตลาดชุม. 2545 : 2 - 5)

ความสำคัญของภาษาไทย กล่าวได้ว่าหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 (กรมวิชาการ. 2545 : 3) ได้กล่าวถึง การจัดการศึกษาที่ให้ความสำคัญทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้และความรับผิดชอบต่อสังคม เพื่อพัฒนาคนให้มีความสมดุลโดยยึดหลักผู้เรียนสำคัญที่สุด ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพให้ความสำคัญทั้งความรู้และทักษะทางภาษา เน้นการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 มาตรา 22 และมาตรา 24 ยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และเชื่อว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ การจัดการกระบวนการเรียนรู้สถานศึกษาต้องจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน

โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างผู้เรียนจัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ตลอดเวลาทุกสถานที่
(กระทรวงศึกษาธิการ. 2542 : 21)

การศึกษาตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เป็นหลักสูตรที่จัดทำ
ขึ้นเพื่อเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของประเทศ เพื่อสร้างคนไทยให้
เป็นคนดีมีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพพร้อมที่จะแข่งขันและสร้างสรรค์บนเวทีโลก
(กระทรวงศึกษาธิการ. 2545 : 1) และเป็นกลไกสำคัญในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน
ให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคมความก้าวหน้าทางวิชาการ จากสภาพ
การเปลี่ยนแปลงการศึกษาสู่ศตวรรษใหม่ต้องการผลิตผู้เรียนที่มีคุณภาพทัดเทียมอารยประเทศ
ดังนั้นหลักสูตรจึงได้กำหนดสาระมาตรฐานการเรียนรู้เป็น 8 สาระ โดยกำหนดสาระ
การเรียนรู้ตามหลักสูตร ซึ่งประกอบด้วยองค์ความรู้ทักษะหรือกระบวนการเรียนรู้ และ
คุณลักษณะหรือค่านิยม คุณธรรม จริยธรรมของผู้เรียนเป็น 8 กลุ่มสาระ เป็นพื้นฐานสำคัญ
ที่ผู้เรียนทุกคนต้องเรียนรู้ โดยจัดเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มแรกประกอบด้วย ภาษาไทย
คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา และวัฒนธรรมเป็นสาระการเรียนรู้
ที่สถานศึกษาต้องใช้เป็นหลักในการจัดการเรียนการสอน เพื่อสร้างพื้นฐานการคิดและ
เป็นกลยุทธ์ในการแก้ปัญหาและวิกฤติของชาติ กลุ่มที่สองประกอบด้วย สุขศึกษา พลศึกษา
ศิลปะ การงานอาชีพและเทคโนโลยี และภาษาต่างประเทศเป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้าง
พื้นฐานความเป็นมนุษย์และสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์
(กระทรวงศึกษาธิการ. 2542 : 13)

การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ได้กำหนดสาระการเรียนรู้ไว้ 5
สาระคือ สาระการอ่าน สาระการเขียน สาระการฟัง ดูและพูด สาระการใช้ภาษา สาระ
วรรณคดีและวรรณกรรม ซึ่งได้กำหนดคุณภาพของผู้เรียนไว้ว่าเมื่อจบหลักสูตรการศึกษา
ขั้นพื้นฐานแล้วต้องมีความรู้ความสามารถ มีคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยม ดังนี้คือ
สามารถใช้ภาษาสื่อสารได้อ่าน เขียน ฟัง ดู และพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพมีความคิด
สร้างสรรค์ คิดอย่างมีเหตุผลและคิดอย่างเป็นระบบ มีนิสัยรักการอ่านการเขียนการแสวงหา
ความรู้และใช้ภาษาในการพัฒนาคน .สร้างสรรค์งานอาชีพตระหนักในวัฒนธรรมการใช้ภาษา
และความเป็นไทย ภูมิใจและชื่นชมในวรรณคดีและวรรณกรรมซึ่งเป็นภูมิปัญญาของคนไทย
สามารถนำทักษะทางภาษามาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพถูกต้อง
ตามสถานการณ์และบุคคลมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีและสร้างสรรค์ สามัคคีในความเป็นไทย
มีคุณธรรมจริยธรรม (กรมวิชาการ. 2545 : 9) สรุปได้ว่า การพัฒนาคนให้มีคุณภาพ คือ

เป็นทั้งคนดีและคนเก่ง จำเป็นต้องส่งเสริมให้มีความรู้ความสามารถควบคู่ไปกับการมี
คุณธรรมจริยธรรม

การเรียนการสอนภาษาไทยและการใช้ภาษาไทยที่พบอยู่เนื่อง ๆ คือผู้เรียนจบ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 บางคนยังอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ นับว่าเป็นปัญหาอย่างมาก
(กรมวิชาการ. 2545 : 2) จากการทดสอบนักเรียนระดับชาติ ปีการศึกษา 2552 ปรากฏว่า
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาฬสินธุ์
เขต 1 มีผลการประเมินกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยค่อนข้างต่ำ กล่าวคือมีคะแนน
การทดสอบระดับชาติ (NT) เฉลี่ยร้อยละ 32.42 ประกอบกับจากประสบการณ์ของผู้วิจัย
จึงได้ศึกษารูปแบบการสอนต่าง ๆ และพบว่า รูปแบบการสอนแบบชิปปา (CIPPA Model)
ซึ่งเป็นรูปแบบการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญซึ่ง ทิศนา แคมมณี (2552 : 284) ได้พัฒนาขึ้น
และได้กล่าวถึงผลที่ผู้เรียนได้จากการเรียนตามรูปแบบการสอนแบบชิปปาว่าผู้เรียนจะเกิด
ความเข้าใจในสิ่งที่เรียน สามารถอธิบายชี้แจงตอบคำถามได้ดี นอกจากนั้นยังได้พัฒนาทักษะ
ในการคิดวิเคราะห์ การคิดสร้างสรรค์ การสื่อสารรวมทั้งเกิดการใฝ่รู้ โดยอาศัยความร่วมมือ
จากกลุ่ม ซึ่งสามารถนำหลักการดังกล่าวนี้ไปใช้ในการจัดกระบวนการเรียนรู้ได้อย่าง
หลากหลายดังที่ จิรนนท์ บุญเรือน (2544 : 121) ได้ศึกษาผลการสอนโดยใช้รูปแบบการสอน
แบบชิปปาที่เน้นทักษะกระบวนการทางภาษา ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อ
การเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนภาษาไทยและเจตคติของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอน
แบบชิปปาที่เน้นกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนปกติอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคาน (Khan. 1969 : 152) ได้ทำการวิจัยเรื่อง
ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับตัวแปรด้านจิตพิสัยของนักเรียน พบว่า
ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อครูความสนใจวิชาการและนิสัยในการเรียนเป็นองค์ประกอบ
หนึ่งที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

แนวคิดและเหตุผลดังกล่าว แสดงให้เห็นว่ารูปแบบการจัดการสอนโดยยึดผู้เรียน
เป็นสำคัญตามรูปแบบการสอนแบบชิปปา (CIPPA Model) เป็นรูปแบบแนวคิดหลักของ
การสอนภาษาไทยที่เน้นผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งนอกจากผู้เรียนจะเรียนรู้ด้วย
ตนเองและฟังตนเองแล้วยังต้องมีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นและสิ่งแวดล้อมรอบตัว รวมทั้ง
อาศัยทักษะกระบวนการต่าง ๆ เป็นเครื่องมือในการสร้างความรู้ นอกจากนั้นยังให้ผู้เรียน
มีความพร้อมในการเรียนรู้อย่างต้นตัวไม่เฉื่อยชา

จากแบบรายงานประเมินตนเองของโรงเรียนนาโกวิทยา ปีการศึกษา 2552 พบว่า มาตรฐานด้านผู้เรียนในกลุ่มสาระภาษาไทยมีผลการประเมินอยู่ในระดับพอใช้ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2552 มีคะแนนเฉลี่ย 70.60 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานของโรงเรียนที่ตั้งไว้คือร้อยละ 75 (โรงเรียนนาโกวิทยา. 2553 : 2 - 8) ผู้วิจัยได้ศึกษาสาเหตุและปัญหาที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนต่ำ พบว่า สภาพครอบครัว สิ่งแวดล้อม ส่งผลให้ผู้เรียนขาดทักษะพื้นฐานในการเรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำรูปแบบการสอนแบบชิปปาและการสอนปกติมาทดลองใช้ในการเรียนการสอน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อพัฒนาการเรียนรู้อักษรนำไทย ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีความสุข รวมทั้งสามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

คำถามการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังจากจัดการเรียนรู้เรื่องอักษรนำ โดยการใช้รูปแบบการสอนแบบชิปปามากน้อยเพียงใด
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังจากจัดการเรียนรู้เรื่องอักษรนำ โดยการใช้รูปแบบการสอนปกติมากน้อยเพียงใด
3. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องอักษรนำ ที่ใช้รูปแบบการสอนแบบชิปปากับการสอนปกติมีความแตกต่างกันหรือไม่
4. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาไทย ที่ใช้รูปแบบการสอนแบบชิปปากับการสอนปกติอยู่ในระดับใด

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องอักษรนำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน โดยที่ใช้รูปแบบการสอนแบบชิปปา
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน โดยใช้รูปแบบการสอนปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องอักษรนำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระหว่างการใช้รูปแบบการสอนแบบชิปปากับการสอนปกติ

4. ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียน โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซิปปาและการสอนปกติ

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบซิปปามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนที่เรียนโดยการจัดการสอนแบบปกติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
3. นักเรียนที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบซิปปากับการสอนปกติมีผลสัมฤทธิ์แตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนนาโกวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาฬสินธุ์ เขต 1 จำนวน 2 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมดจำนวน 32 คน
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนนาโกวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาฬสินธุ์ เขต 1 จำนวน 2 ห้องเรียน ได้แก่ ชั้น ป.4/1 และชั้น ป.4/2 มีจำนวน 32 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน จำนวน 16 คน และกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) (บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 41)
2. ตัวแปร
 - 2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย 2 รูปแบบ คือ
 - 2.1.1 การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบซิปปา
 - 2.1.2 การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบปกติ
 - 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เรื่องอักษรนำ ซึ่งแบ่งออกเป็นหน่วยย่อย ดังนี้
 - 3.1 คำที่มี อ นำ ย ได้แก่ คำว่า อย่า อยู่ อย่าง อยาก

3.2 คำที่มี ห เป็นอักษรนำ เช่น หวาน หล้า หลาน บุหรี บูหงา จดหมาย

3.3 คำที่มีอักษรสูงนำ เช่น ขนม ขนาด ถนอม ผนัง สม่ักร

3.4 คำที่มีอักษรกลางนำ เช่น จมูก ปรอต ตลาด กนก

3.5 คำที่มีอักษรต่ำนำ เช่น ทนาย ชนิด ธนู ณรงค์

4. ระยะเวลาและสถานที่วิจัย ระยะเวลาในการวิจัย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553

สถานที่วิจัย โรงเรียนนาโกวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาฬสินธุ์เขต 1 อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์

นิยามศัพท์เฉพาะ

รูปแบบการสอนแบบซิปปา (CIPPA) หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนการสอน ซึ่งทิสนา แจมมณี (2552 : 283) ได้พัฒนาขึ้นประกอบด้วยขั้นตอนสำคัญในการจัดการเรียนรู้ 7 ขั้น คือ

1. ขั้นทบทวนความรู้เดิม
2. ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่
3. ขั้นการศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล / ความรู้ใหม่และเชื่อมโยงความรู้ใหม่

กับความรู้เดิม

4. ขั้นการแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม
5. ขั้นสรุปและจัดระเบียบความรู้
6. ขั้นปฏิบัติหรือขั้นแสดงผลงาน
7. ขั้นประยุกต์ใช้ความรู้

CIPPA

C มาจากคำว่า Constructing of Knowledge

I มาจากคำว่า Interaction

P มาจากคำว่า Process Learning

P มาจากคำว่า Physical Participation

A มาจากคำว่า Application

รูปแบบการสอนปกติ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทยตามคู่มือครูของกรมวิชาการ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เป็นการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการทักษะการฟัง การอ่าน การเขียนและการพูดพร้อมกัน

โดยยึดบทอ่านเป็นหลัก ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นสร้างประสบการณ์พื้นฐานการอ่าน
2. ขั้นฝึกอ่านเนื้อหาจากบทเรียน
3. ขั้นอ่านสะกดคำ
4. ขั้นอ่านหนังสืออ่านเสริมบทเรียน
5. ขั้นอ่านบทร้อยกรอง
6. ขั้นบูรณาการกับเนื้อหาวิชาอื่น ๆ

อักษรนำ หมายถึง อักษรหรือพยัญชนะ 2 ตัวเรียงกันประสมในสระเดียวกัน

พยัญชนะตัวแรกของคำจะอ่านออกเสียง อะ กิ่งเสียง พยัญชนะตัวหลังจะอ่านออกเสียงตามสระที่ประสมและอ่านออกเสียงวรรณยุกต์ตามพยัญชนะตัวแรก เช่น ตัว ห เป็นอักษรนำ ได้แก่ หลอม, หรุหรา, เหลือหลาย, หยอด, หยุค, เหลวไหล, ไหม, หน, หน่วย, หยด, ตัว อ เป็นอักษรนำ ได้แก่ อย่ำ, อยู่, อย่าง, อยาก ตัว ข เป็นอักษรนำ ได้แก่ ขณะ, ขนาด, ขนาบ, ขนม ตัว ฉ เป็นอักษรนำ ได้แก่ ฉลุ, ฉลาก, ฉลาม ตัว ถ เป็นอักษรนำ ได้แก่ ถลุง, ถนอม, ถล่ำ ตัว ผ เป็นอักษรนำ ได้แก่ ผยอง, ผยอง, ผนัง, ผนวก

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนทักษะทางภาษาที่ได้จากการวัด

ความสามารถในการทำแบบทดสอบวัดความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ สังเคราะห์และการประเมินค่าของนักเรียนที่เกิดขึ้นภายหลังจากจบการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนแบบซิปปาและการสอนปกติ

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมตามรูปแบบการสอนแบบซิปปากับการสอนปกติ

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด หรือความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการปฏิบัติกิจกรรมในเชิงบวก ดังนั้นความพึงพอใจในการเรียนรู้จึงหมายถึงความรู้สึกพอใจ ชอบใจ ในการร่วมปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้านเนื้อหา กิจกรรม การประเมินผลจากการสอนแบบซิปปาและการสอนปกติ ซึ่งวัดความพึงพอใจตามแบบมาตราส่วนประเมินค่า มี 5 ระดับ คือ 5 คะแนนความพอใจมากที่สุด 4 คะแนนความพอใจมาก 3 คะแนนความพอใจปานกลาง 2 คะแนนความพอใจน้อย 1 คะแนน ความพอใจน้อยที่สุด

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนตามรูปแบบชิบปา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนปกติ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงขึ้น
3. ได้รูปแบบการสอนที่สามารถช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียน
4. เป็นแนวทางจัดการเรียนรู้สำหรับครูในการใช้รูปแบบการสอนแบบชิบปาสำหรับจัดการเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY